

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Νίκη, Περικλέτο, νίκη,
τοὺς Βουλγάρους χαιρατῶ,
καὶ μὲ σένα τὸν δοσικη
τοὺς καταχειροκροτῶ.

Στρώσου μᾶς ἴσθον καφανεῖ,
νίκη νέα, κουνενέ,
νίκη, ποὺ δὲν λέγεται καὶ δὲν περιγράφεται,
νίκη, ποὺ μᾶς καταυγάζει,
καὶ διάτορος κραυγάζει:
ἐλευθέρους τοὺς Βουλγάρους εἰς τὴν γῆν σὺς ἄφατε.

Νίκη πρώτης, παπαρδέλα,
νίκη, ποὺ σὲ πιάνει τρέλλα,
καὶ χορεῦεις ταραντέλα.

Νίκη, ποὺ πολλὰ μᾶς λέγει,
νίκη, ποὺ μᾶς καταφλέγει,
νίκη, ποὺ μᾶς πυρπολεῖ.

Νίκη, φῆλε Δόν-Κισσῶτο,
ποὺ μεγάλο κάνει κρέτο
σὲ Φραγκιά κι Ἀνατολή.

Νίκη νίκης, βρὲ ψωρῆλη,
ποὺ χρειάζεται κονδύλι,
μὰ καὶ νεὺς Ὀμηρικός.

Γὰ νὰ κόψη καὶ νὰ ράφη
καὶ νὰ μᾶς τὴν περιγράφη
κάπως περιστατικῶς.

Τούτη φρόνημα τὸνώνει
σ' ἕνα πόλεμον μοιραῖον,
κι ἔλγην τὴν φυλὴν ἐνόνει
σ' ἕνα θρίαμβον ὠραῖον
κλασικῆς ἐτοιμωσιᾶς,
κι ἄφαντάστου σιχασιᾶς.

Εἰς τοὺς τόπους τῶν μακάρων
καλῶσθῆθες τῶν Βουλγάρων
περιόνυμε στρατέ.

Τέτοια δόξα, τέτοιο κλέος
ὁ Ρωμηὸς ὁ ψευραλέος
δὲν ἐπρόσμενε ποτέ.

Μᾶς ἴσθους σάλους τῶν ἀγώνων
ἐλοὺς τοὺς ἐνθουσιάζω
ὕπερ τούτων τῶν γαιτόνων,
κι ἔπλα τοὺς παρουσιάζω.

Ἰπὲρ τούτων κατηχῶ
κι ἄφυπνίζω τὴν ἡχῶ
βροντερὰς ζητωκραυγῆς.

Δόξα σου, κλεινὴ μητέρα,
ὅπου σκόβεις οὐδέτερά
ἴσθου Δεξάτου τοὺς σφαγαῖς.

Ἄημονήθῃκαν σφαγαῖς,
οὐρανόφθασταις κραυγαῖς,
πῶνοι καὶ μαρτύρια.

Ἄλλη πλῆθον ἐποχή,
σήμερον ὕποδοχῆ,
κῆμοι, νικητήρια.

Σήμερα γιὰ τὸν χαοάπη
πρέπει μέσα μας ἀγάπη
καὶ φιλία νὰ φωτρώσῃ.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσουν
καὶ ἴσθὰ μέρη μας νὰ δράσουν
τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρώσοι.

Ποῖα τύχη τῆς μητέρας!..
τοὺς κυττάζω καὶ ἴσθὰς Σέρρας,
τοὺς κυττάζω καὶ στὴ Δράμα.

Καὶ χερταίνου ἑλευθερία
Φλώρινα καὶ Καστοριά,
καὶ σκιρτῶ μ' αὐταῖς ἀντάμα.

Βρὲ καλῶς ἴσθους, βρὲ καλῶς ἴσθους
τοὺς Βουλγάρους μας τοὺς λήφτους,
τοὺς καλοὺς μας γαίτονας,
καὶ τῶν Πρώσων κρεῖττονας.

Τῶν γαιτόνων τῶν θεμιῶν
νίκαις, ἐμβατήρια,
κι ἄποχώρησις ἡμῶν
σ' ἀποχωρητήρια.

**Τάδε Περικλέτος λαλεῖ
ἴσθον τρελλὸν τὸν Φασουλῆ**

Π. — Ἄπ' ἔδα κι ἔκει γυρρίζω
κι ἔδοῖνα μακαρίζω
τὴν γενναίαν Ἀμαζόνα.

Ὅπου σκόβει τὸ κεφάλι
καὶ σὲ νέας δόξης πάλι
ἔφθασε τὸν κολοφῶνα.

Χαιρα, λέγω, δοξασιμένη,
καὶ θαυνοστεφανωμένη
ἕνα κ' ἄτα γόρυζε
κι ἔλο πανηγύριζε.

Ἰψηλόφρον τώρα στάσου
κι ὑποδέξου μὲ τσουμποδοῖ
τὸ Βουλγάρικο λεφοδοῖ.